

Dana
Beranová

Zpěv straků

Ve světě bez naděje
ani hlas pravdy
nezní líbezně.

HOST

© Dana Beranová, 2022

Cover and illustrations © Braňo Matis, 2022

© Host — vydavatelství, s. r. o., 2022
(elektronické vydání)

ISBN 978-80-275-1409-0 (PDF)

ISBN 978-80-275-1410-6 (ePUB)

ISBN 978-80-275-1411-3 (MobiPocket)

Tuto knihu věnuji Hynkovi,
který je mým věrným a pozorným
betačtenářem a ještě věrnějším
a pozornějším manželem.
Kdykoliv to potřebuji, je ochotný
převzít moje povinnosti, abych
já mohla psát, a za to mu patří
mé velké díky.

Nečekaný dar

předehra

Na ochoz vysoké kamenné věže se z výšky snesly dvě ženy. Starší Berenika si uhlazovala vlasy rozčuchané po dlouhém letu. Její dcera Henrieta si stoupla na špičky a naklonila se přes okraj cimbuří. Přitom ledabylým pohybem zastrčila tmavý pramen na jeho místo ve volném drdolu. Už dlouho si přála navštívit klášter řádu Milosrdných a dnes, po více než třiceti letech jejího života, se jí toto přání konečně splnilo.

Pátrala po jeho obyvatelích, ale nádvoří bylo prázdné. O nedávných událostech svědčila jen hromada odpadků.

Berenika nahlédla dceři přes rameno. „Už se to dostalo až sem.“

„Myslíš, že všechny členy řádu... zabili?“ zašeptala Henrieta. Díky výbornému zraku viděla i ty nejmenší detaily z kupy nepořádku, který se válel dole. Zkrvavená spodnička, prošoupaná bota, střepy z rozbitého hliněného nádobí, několik listů z herbáře, špinavé obvazy a tlející kusy zeleniny.

Nevypadalo to jako místo, kde se lidé uzdravují.

„Nevím a zjišťovat to nebudu,“ odvětila příkře její matka. „Co je na té hromadě, že na ni tak civíš?“

„Zbytky lidskosti.“

„Prosím tě, nebuď patetická. Lidi se rvou od počátku věků. Je to jejich přirozenost. Žádná lidskost vlastně neexistuje. Měla jsi štěstí, že během tvého krátkého života byl v téhle zemi mír. Jak vidno, je mu konec. Lidi jsou verbež. Nejraději by jen dostávali, viseli na silnějších jako jmelí na buku, dokud by nás úplně nevycucali.“ Vypadalo to, že Berenika není tím, co vidí, vůbec překvapená. Zato Henrieta

překvapená byla. Věděla, že její matka lidmi opovrhuje, ale teď z jejích slov zaznívala nenávisť, o které Henrieta neměla ani tušení.

Berenika si smetla ze sukně dlouhých šatů z barveného sukna neviditelná smítka.

„Jdu najít jejich lékárnu. Potřebuju pár bylinek. Ty tady počkej a do ničeho, Henrieto, do ničeho se nepleť!“

Henrieta se do něčeho plést chtěla, chtěla pomoci, ale netroufla si na to ani pomyslet. To, že byl všechen nepořádek ze dvora snesen na jedno místo, o něčem svědčilo. Někdo tu určitě byl.

Matka vykročila ke dveřím dělicím schodiště od otevřeného ochozu. Její krásný nestárnoucí obličej byl zkřivený zlostí. Nesnášela, když lidé žili svoje životy bez ohledu na její momentální potřeby. Řekla, že potřebuje kořen čemeřice, proto přiletěly sem, do lazaretu. Ale Henrieta měla pocit, že matka hledá něco jiného.

Henrieta ji následovala. Vešla do věže, která byla mnohem větší, než se zdálo zvenčí.

Bylo jí jasné, že matka zabezpečí vchod do věže, aby z ní nemohla odejít. Opřela se o chladnou zeď. Její pohled hned upoutaly obrazy visící nad schodištěm. Prohlížela si je a scházela přitom po schodech níž a níž.

Léčivé byliny namalované v trochu vybledlých barvách. Měsíček, kopřiva, heřmánek... prsty přejela po obrysech jeho okvětních lístků. Prošla přes mezipatro a vstoupila na další schodiště, které ji uvítalo obrazy lidského těla. Orgány, kosti, svaly... všechno zbavené kůže, ukázané ve své dokonalosti, která umožňuje tělu dýchat, hýbat se, a zároveň ve své zranitelnosti, která způsobí smrt, když se něco naruší.

Zaujatě sledovala jeden obrázek za druhým. Lidské tělo ji vždycky zajímalo. Jak vzniká. Jak funguje. Jak stárne. Ale to všechno musela před matkou tajit.

Všimla si, že obraz trávicí soustavy lemuje slabý proužek světla. Sotva viditelná nitka se táhla ve spáře asi dvě stopy, než se zalomila a začala klesat ke schodům. Henrieta se opřela

do zdi. A ta povolila. Rozevřela se jako náruč a vtáhla Henrietu do jiného světa.

V malé místnosti bylo o něco tepleji, přestože tady nebyl krb ani jiný zdroj tepla. Hned u dveří stála truhla a na ní hořela svíčka. Vlevo ode dveří byla postel a v ní ležela žena s dlouhými bílými vlasy spletenými do dvou copů.

Henrieta cítila, že narušila její soukromí. Snažila se tiše vycouvat, ale žena na ni promluvila.

„Sestry si myslely, že mě tady nikdo nenajde. Mýlily se. Pojd' dál, uvítám na chvíli společnost. Pověz mi, co hledáš. Pokud jsi nemocná, nemohu ti pomoci. Jsem sice léčitelka, ale jsem už téměř na druhé straně.“

Žena mluvila tiše, její hlas tlumila nemoc a bolest. Jazyk se jí lepil na patro. Henrieta se rozhlédla. Uviděla pohár s vodou. Léčitelka přikývla. Henrieta pohár vzala a přiložila ho ženě k ústům.

„Nejsem nemocná. Jen projíždíme kolem. Co se tady stalo?“

Ženě ulpěly na rtech kapky vody. Henrieta je jemně oťřela cípem pokrývky a posadila se na kraj lůžka.

Léčitelka si povzddechla, ale ne zoufale, spíš smířeně. „Před několika dny sem vtrhli vojáci. Nevím proč a už se to asi nedozvím. Mnoho sester a bratrů stačilo uprchnout, ale někteří byli odvedeni. Mě tady mí lidé ukryli, protože už nejsem schopná dlouhé cesty. Už jsem i tu svou došla do konce.“ Žena si přejela jazykem po promodralých rtech a chvíli se namáhavě nadechovala nosem i ústy.

Henrieta věděla, že se v zemi něco děje. Poznala to z vyděšených tváří vesničanů, ze srocení na tržištích, která se stejně rychle tvořila, jako mizela. Ale matka nedovolila, aby zjistila víc.

„V lazaretu jsme poskytovali pomoc potřebným,“ pokračovala po chvíli léčitelka, „tady v našem klášteře jsme učili nové sestry a bratry vznešenému umění léčitelství. Bohužel už nikomu dalšímu své znalosti nepředám.“

Henrietě problesk hlavou nápad, že málem nahlas vykřikla. Ale ovládla se. Ticho, přítomí a přítomnost blízké smrti jí to nedovolily.

„Mně bys svoje znalosti předat mohla,“ řekla tiše. „Stačilo by, kdybys mi podala ruku...“

Léčitelka se zadívala Henrietě do očí.

„Ty nejsi obyčejná žena. Kdo jsi?“ zeptala se.

Henrieta měla pocit, že jí stařena vidí až na dno duše. Že vidí všechno, co ji trápí, všechno, čeho se dopustila ona i čeho se jiní dopustili na ní. Žaludek se jí stáhl strachy. *Sakra, může mi být jedno, co si o mně myslí.* Ale nebylo.

„Jsem čarodějka. Henrieta, dcera Bereniky,“ odpověděla popravdě. Ještě nikdy to žádnému člověku neřekla.

Na obličejí léčitelky se rozlil úsměv. Ne odsudek, ne strach, ne opovržení. Laskavý úsměv, jaký Henrietě už dlouho nikdo nevěnoval. Henrieta cítila vnitřní sílu, která z ženy vyzařovala. Sílu, která nepramenila z její moci, ale z její laskavosti.

Léčitelka natáhla ruce a překvapivě silně stiskla Henrietiiny prsty.

„Prozrad' mi, kolik je ti let?“

„Třicet tři.“

Léčitelka sotva zřetelně přikývla. „Dobrý věk pro velkou změnu, Heniko.“ Obdoba jejího jména byla jako pohazení. Henrieta oplatila ženě stisk. Držela se jí jako záchranného lana.

Stejně jako všechny čarodějky byla i ona schopná přijmout naráz jakékoli schopnosti, které jí darující předal dobrovolně. Právě takhle se bez práce naučila pracovat s hrncířským kruhem, jezdit na koni...

Nic z toho ale nemělo podmínku jako teď...

„Slib mi,“ pronesla stará léčitelka naléhavě, „že budeš pomáhat chudým stejně jako bohatým, nebudeš dělat rozdíl mezi mužem a ženou, starcem a dítětem, ošetříš oběť stejně jako útočníka.“

Henrietu napadlo, že kdyby tady teď byla její matka, vytrhla by její ruce ze sevření staré léčitelky, nedovolila

by jí pronést slib, který Henrieta právě vypouštěla z úst: „Slibuju.“

Hned nato ucítila proud energie, jediný mohutný náraz, který ji málem vymrštil z lůžka. Mnohem silnější, než zažila kdy předtím. Ale stará žena ji držela pevně. Henrieta cítila tlak v hlavě. Za zavřenými víčky se jí míhaly nejrůznější obrazy. Cítila brnění prstů, teplo rozlévajících se do všech částí těla, jak každý její sval přijímal nové schopnosti.

To všechno znala z dřívějšíka, ale tentokrát to bylo mnohonásobně silnější. Snažila se od toho oprostít, nepřijmout s cizími zkušenosti i cizí identitu, oddělit to nové od svého starého. Bylo to těžké. Srdce jí začalo divoce bušit. Cítila, jak se jí zrychlil tep i dech. Tělo jí pokryl pot. Bylo toho moc, už nechtěla pokračovat, ale proud obrazů pořád neustával. Ještě nikdy to nebylo tak silné, ještě nikdy to nezaplavilo celou její osobnost. Měla pocit, že už víc nesnese. Snažila se vytrhnout svoje ruce ze sevření staré léčitelky, ale přestože ji držela jen zlehka, nešlo to. Přestala se tomu tedy bránit, a tak jako dřív směřovala nové poznatky do jedné části své mysli. Tak, aby k nim měla přístup, až je bude potřebovat, ale zároveň aby se nepromíchaly s jejím vlastním vědomím. S jejími vzpomínkami, názory, pocity.

Nebyly to jen svaly a hlava, které se učily. Rychle se míhající obrazy zasáhly i její srdce. Její nitro zaplavilo obrovské množství emocí a v tu chvíli věděla, že ji to změní. Že to změní celý její život. A tohle poznání v ní vzbudilo obrovskou naději. Teď to byla ona, kdo stiskl stářím zkrehlé ruce. A otevřela se ještě víc. Hltala všechno, co k ní proudilo. Už to nebyly jen vědomosti, které se usadí někde v její hlavě, už to nebyly jen dovednosti, kterým se bez práce naučí její svaly, bylo to mnohem víc. Pocítila obrovskou vlnu vděku. Držela víčka zavřená a cítila, že jí po tvářích tečou slzy. Brada se jí třásla. Dostala od té staré nemocné ženy obrovský dar. Dostala od ní to, co doteď, do svých třiatřiceti let ani jednou nezahlédla. Dostala od ní smysl svého života.

Horko, které se rozlilo po celém jejím těle, se postupně vrátilo zpět do hlavy. Příliv obrazů zpomalil a zeslábl. Každý

další přišel o chvíli později a byl rozmazanější, až energie přestala proudit úplně. Henrieta otevřela oči. Kvůli slzám viděla rozmazaně. Stará paní vypadala unaveně. Ve tváři byla skoro bílá a oči se jí zavíraly. V jejím obličejí však vládl klid. Spojení mezi jejich prsty se přerušilo. Ale Henrieta ještě jednou stiskla žemě ruce a jemně je položila zpět na přikrývku.

„Děkuju ti,“ zašeptala zastřeným hlasem.

Stará léčitelka nechala oči zavřené a pronesla spokojeně, spíš sama pro sebe: „Už vím, proč jsem nemohla umřít. Čekala jsem na tebe.“

Když Henrieta opouštěla tichou místnost, cítila se podivně omámená. Jen tak tak stihla zavřít tajné dveře za kresbou žaludku a dvanácterníku. Opřela se o zeď a čekala, až matka, kterou už slyšela u paty věže, vyjde nahoru.

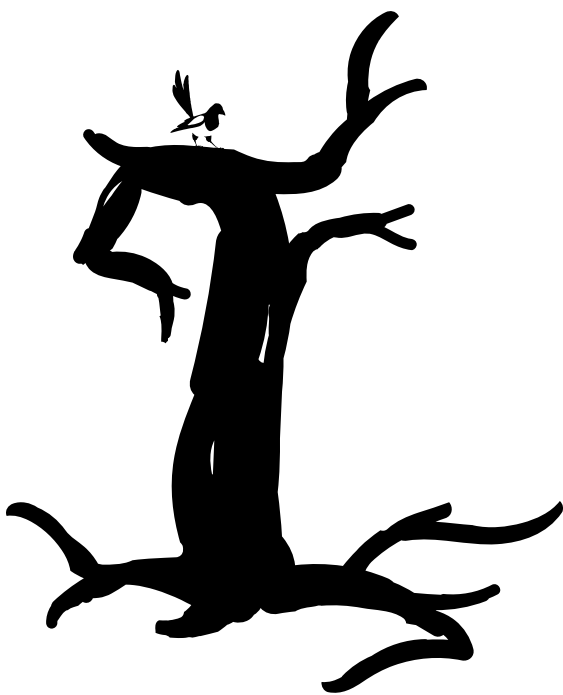
„Lékárnu mají jak vykradenou. Nikde nic,“ zlobila se Berekina.

„Asi byl někdo rychlejší než ty.“

„Kuš,“ okřikla ji matka za její prostořekost.

„A cos dělala ty? Tváříš se nějak divně.“ Pohlédla zkoumavě na dceru, ale do hlavy se jí podívat neodvážila.

Henrieta neodpověděla. Přemýšlela o svém slibu. V nitru jí klíčila naděje, že právě díky němu se konečně dokáže od matky odpoutat.

Nebezpečné
touhy

Sotva tříletá holčička s palcem zastrčeným v puse se prodírala skrz zástup lidí. Několikrát na ni někdo málem šlápl. Rukou odstrkávala nohy, aby se dostala dopředu, a přitom krčila nos nad pachy, které ji obklopovaly. Už nechtěla spát ve stanu. Chtěla také vidět, co se děje. Tleskat a tančit. Šla za zvukem bubnu. Prodrala se mezi diváky stojícími v první řadě. Oheň z košů ji hřál na tváři. Uviděla udusanou hlínu, bubeníka a... maminku!

Žena už byla v závěrečné póze. V hlubokém záklonu právě sbírala ústy růži ze země.

Dítě začalo tleskat jako první. Radostně výskalo a upoutalo na sebe pozornost vystupujících i diváků.

Tanečnice ji vzala do náruče a společně obcházely diváky a vybíraly do klobouku.

„Neměla jsi už spát?“ zašeptala žena dítěti do ouška.

Malá se usmála a zabořila jí buclatou ručku do hustých, tancem zpocených vlasů. Nasála její vůni, tu nejkrásnější, kterou kdy cítila.

Diváci se rozhlíželi, kam se přesunou. Žonglování s loučemi, stánek s horkou medovinou, loutky hádající se na provizorním jevišti postaveném z několika bedýnek...

Než se mohl program rozproudit dalším vystoupením, zaduněl zemí dusot několika párů bot. Muži v kabátcích městské stráže mířili přímo k ženě s dítětem v náručí. Žena je nejdřív sledovala s úsměvem, ale pak si všimla, kdo s nimi jde. Muž s řetězem vrchního Slaných koltů kolem krku na ni ukázal. „To je ona.“

Holčička se k matce pevněji přitiskla, ale žena ji postavila na zem. „Běž za babičkou,“ postrčila dítě ke stanu, před kterým čekalo několik dívek toužících znát svou budoucnost.

Muži přidali do kroku. Žena zavolala na své přátele. Všichni začali křičet jeden přes druhého.

„Myslela sis, že tě nenajdu? Tebe a tu tvoji komediantskou bandu?“ Muž s řetězem kolem krku se natáhl po tanečnici. Chytil ji za paži tak hrubě, že jí pod tlakem jeho prstů naskály rudé skvrny.

„Dítě je moje. Beru si ji a tebe už nechci v žádném městě Severní marky vidět,“ procedil skrz zuby těsně u ženina obličej.

Někdo mu musel prozradit, že když utíkala ze zlaté klece, kterou kolem ní postavil, byla už v očekávání.

Holčička plakala, ale běžela, kam ji matka poslala. Vždycky se jí líbilo, jak to v babiččině stanu voní. Stará žena seděla proti cizí dívce a zblízka si prohlížela čáry na její dlani.

„Pojď ke mně, maličká, pojď,“ zvedla dítě a snažila se ho schovat mezi látky visící v zadní části stanu. Nestihla to.

Hrubé ruce strážníka chytly dítě pod ramínky a rvaly ho babičce z náruče. Ta o ně bojovala, co jí síly stačily. Holčička křičela strachy i bolestí, protože ji málem přetrhli. Muž byl ale silnější. Staré ruce se rozvířaly a dítě z nich pomalu klouzalo ven.

„Najdeme tě,“ zašeptala stará žena a přitiskla holčičce prst na čelo. Zabolelo to, jako kdyby se čelem dotkla kamen.

Muž ji chytil do podpaží jako podsvinče a spěchal ze stanu. Děvčátko se zmítalo a křičelo. I další lidé křičeli, ale nejvíc křičela jeho maminka.

Holčička viděla, jak se k muži, který ji vynesl ze stanu, blíží strýček. Udeřil vojáka do hlavy. Cítila, jak únosce zavrával. Pustil ji. Padala k zemi, kde stála velká nádrž s vodou. Studená voda jí zmáčela šaty i vlasy, hladina se zavřela nad obličejem. Ústa se naplnila vodou. Světla se míhala a rozplývala. „Dýchej!“ křičel někdo a třásl s ní jako s větví obalenou zralými švestkami.

„Obávám se, že to nepůjde zachránit,“ pravila pochmurně léčitelka Henika při pohledu na rozkrok mladého hraběte.

„To...“ zopakovala hraběnka, než jí došlo, jak to léčitelka myslí. Zvedla vzdorně hlavu: „Není na škodu, když budoucího pána hrabství nebude pohánět jen touha.“

„Pravda, touhy ho opustí určitě. Ale s nimi i schopnost zplodit dědice,“ dodala Henika opatrně. Viděla, jak hraběnka bojuje s emocemi.

Byla to silná žena, která na sobě nedávala znát svou slabost, ale teď jí to stálo mnoho úsilí.

„Nechtěla jsem, aby byl hrad plný levobočků. Hlídala jsem každou, se kterou obcoval, a zařídila, aby se dítě nenarodilo.“ Chvíli to vypadalo, že si začne zoufalstvím rvát vlasy. Její tiché přiznání přešlo do hlasitého zaúpění, ale tím to skončilo.

„Dělej, co musíš,“ řekla jen a opustila komnatu.

Henika byla za posledních několik měsíců na hrádku Beraní rohy, kterému daly jméno dvě silné krátké věže po stranách opevnění, už podruhé. Poprvé ji zavolali k podobnému zranění mladého pána. Už tenkrát bylo jasné, že šrámy, které utřžil, nemohla způsobit žádná šelma, která žije ve zdejších lesích. Minule měl štěstí. Rána končila kus nad třísem, a přestože Heniku zavolali, až když se od rány šířily rudé pruhy a místy prosakoval hnis, dostal se hrabě ze zranění poměrně rychle.

Tentokrát to bylo horší. Drápy rozsekly kůži na stehně a šourku hodně hluboko. Oblast se zanítila. Léčitelce nezbyvalo nic jiného, než provést kastraci.

Ani na chvíli nezapochybovala, že to zvládne. Zkušenosti i dovednosti, které získala od staré léčitelky, se opět samy vynořovaly v její hlavě a vedly její ruku. Už nějakou dobu žila mezi lidmi jako léčitelka. Začala používat jméno Henika. Na jméno Henrieta i na vše, co s ním souviselo, chtěla zapomenout. Své další schopnosti raději tajila.

„Jsem hotová,“ oznámila hraběnce, když opouštěla komnatu jejího spícího syna.

„Pojď se mnou, pojď. Dám ti něco na posilněnou,“ vedla ji hostitelka po dřevěném ochozu, který lemoval celé sídlo.

V menší síni s kožešinami na podlaze a vyšíványými gobelíny na stěnách se obě ženy posadily do pohodlných židlí a hraběnka hned poručila sluhovi, co má přinést. Hostitelka i její host se shodli na poháru svařeného vína. A u jednoho nezůstalo. Hraběnka byla brzy o několik pohárů napřed.

Ze dvora, kde nechala Henika přivázanou svou klisnu Potvoru, se ozvalo zařičení koně následované tichým zaúpěním člověka.

Henika omluvně pokrčila rameny. „Nemá ráda muže.“

„Dobře dělá,“ mávla hraběnka rukou s pohárem, až víno vystříklo a potřísnilo jí šaty.

„Copak? Ani ty ne?“ zkusila Henika využít její poznámky, aby se dozvěděla víc o poměrech na hradě.

Hraběnka pohlédla Henice do očí. „O svého muže jsem přišla před dvaceti lety. Zvykla jsem si vládnout sama. A syn...“ Místo dokončení věty se jen opovržlivě ušklíbala.

„Zní to, jako bys mu něco vyčítala.“

„Jediné, co ho doteď zajímalo, byly sukně. Nejezdí na lov, neumí bojovat s mečem. Šípem netrefí snop slámy na deset kroků. Jediná pochva, ze které kdy něco vytáhl...“ žena se odvrátila se znechuceným výrazem.

„Nenechal tady na hradě ani jednu sukni nezvednutou. Darmo vyprávět. Ale místní mu přestaly stačit. Už hodně dlouho jezdí někam a já nevím kam!“ dodala s upřímným rozhořčením, že svého synka nemá pod kontrolou tak, jak byla zvyklá.

Henika se vydala domů ještě před setměním. Cesta od hradu byla hodně strmá, a tak raději svou klisnu vedla na ruce. Dole u úpatí kopce ucítila změnu rytmu svého srdce způsobenou blízkostí magie. Zašla do lesa a bedlivě se rozhlížela. Na kůře jasanu uviděla hluboké rýhy.

„Někdo si tady hrál se zvířátky,“ zašeptala. Věděla, kdo dokáže očarovat zvířata. A jak vidno i mladé pány.

Kobylka opatrně našlapovala mezi šlahouny ostružiníku a popadanými větvemi. Když nad Henikou a klisnou zaskřípala větev, obě se lekly. Na stromě seděla pěnkava velikosti ovce. Čarodějka se rozhlížela, kdo to má na svědomí, ale nikoho neviděla.

Pták naklonil hlavu, zaměřil na ni jedno oko a otevřel zobák silný jak kovářské kleště.

Nad lesem přeletěl jestřáb. Iluze dravce, kterou Henika vyčarovala, naštěstí nebezpečně velkou pěnkavu zahнала.

Henika šla dál a dál do lesa, až ji zahlédla běžet mezi stromy. Divoženka. Jako všechny jejího druhu v sobě spojovala zemitou krásu oblých křivek a nadpozemský půvab, který jí dávala lehkost jejího pohybu. Bylo jasné, kde přišel panský synek ke svému zranění. Ale proč? *Divoženky na lidi neútočí, prostě se jim ztratí v lese... ledaže...*

Henika přivázala klisnu ke stromu a spěchala směrem, kterým divoženka zmizela. ...*ledaže by něco chránila.*

Jako na povel ztichl všechn hluk, ptáci i šumění listí. Henika se tiše proplétala mezi větvemi bříz a olší. Vztekla se ohnala po mladém smrčku, do jehož větví se jí zamotaly vlasy. Vtom uslyšela neobvyklý zvuk.

Na hebké lesní trávě seděla divoženka. Skláněla se ke svému klínu a zpívala. Divoženky nemluví lidskou řečí, ale tahle napodobovala lidská slova a přitom houpala v náruči malé dítě. Dvě buclaté ručičky se natahovaly a dotýkaly se matčina nosu a úst, zkoumaly její vlasy.

Henika byla scénou úplně pohlcena, takže se pořádně vylekala, když před ni skočila obrovská kočka divoká. Léčitelka ustoupila.

Šelma, která je běžně velká jako sele, měla oči v úrovni koňského hřbetu. Uši měla stažené dozadu a pevně přitisknuté k hlavě. Na snížené zádi se rychle mrskal ze strany na stranu hustý ocas. Kočka zaprskala a sekla po Henice packou velkou jako pecen chleba. Vytažené drápy jen těsně minuly Heničin obličej.

Rychle před sebe zvedla stěnu z trnitých větví. Zvíře zamňoukalo bolestí, protože se mu do měkkých polštářků zasekly trny, a po třech uteklo.

Divoženka vzhledla, chytla dítě do náruče a zmizela mezi stromy.

Dívka převlečená za chlapce přecházela před malým domkem s nápisem *Léčitelka Henika*. Čekala tady už od oběda. Kovářova žena, která bydlela naproti, na ni co chvíli koukala a na něco se jí ptala. *Hrozně vlezlá ženská*, pomyslela si dívka. *Takové většinou všechno prozradí*.

Když se na konci ulice konečně objevila Henika v sedle své klisny, dívka se vyděsila a utekla. Vrátila se až za hodnou chvíli. Opatrně zatukala na dveře a stála s hlavou skloněnou k zemi. Než ji léčitelka pozvala dál, vystrašeně se rozhlédla na obě strany.

Později přemýšlela, co ji prozradilo, protože ženu neobalmutila ani na chvíli.

„Proč přicházíš, děvče?“

„Poznala jsi, že jsem dívka?“

„Samozřejmě. Přestaň s tou komedií a pověz mi, jak se jmenuješ a proč jsi přišla.“

„Jmenuji se Mariola a jsem tady kvůli tomuhle.“ Jediným máchnutím ruky shodila čepici na zem, a tím uvolnila záplavu dlouhých plavých vlasů. Druhá ruka vystřelila k obličejí a ukázala na čelo, kde měla dívka jizvu ve tvaru hvězdy. Cípy byly takřka pravidelné, kůže v jizvě byla tenká a s nádechem dozlatova. Při určitém úhlu dopadu světla to vypadalo, jako by dívka měla na čele zlatou hvězdu.

Henika se naklonila blíž. „Co s tím?“ zeptala se a dál si dívku sedící na kraji protějščí židle pečlivě prohlížela.

„Můžeš mě toho zbavit? Nějakou mastí nebo... třeba i nožem,“ vykoktala s hranou statečnosti.

„Proč? Vypadá to jako hvězda.“

„Hvězda? Spíš cejch. Jsem označená jako tele, abych se nemohla zatoulat.“ V jejím hlase zazněla zloba smíšená s úzkostí.

„Máš to od narození?“

„Ne. Když byli ve městě komedianti, nějaká věštkyně mi prý přitiskla na čelo prst a tohle mi tam po něm zůstalo. Proto mám zakázáno se ke komediantům přiblížit. Ale stejně většinou nejsou tam, kde jsme my.“

„A ty si to nepamatuješ? Co na to tvoji rodiče?“

„Rodiče nemám. Utopili se při velkých povodních a to je taky moje nejstarší vzpomínka — jak se topím. Ujal se mě pan Miron. On je vrchní Slaných koltů. Jsme doma všude a nikde. Pořád cestujeme.“

Úřad Slaného kolty vznikl spolu s rozvážkou soli ze Západní marky do celé země už dlouho před usednutím současného krále na trůn. Sám panovník se postaral o vybudování sítě obchodu a vytvořil Slanou stezku. Brzy Slané vozy nerozvážely jen sůl, ale i spoustu dalšího zboží. Slaní koltové kontrolovali přepřahací stanice, Slané krčmy i města se Slaným právem. O Slané vozy muselo být všude dobře postaráno, protože jen ze zboží, které se dostalo až ke kupcům, dostal král patřičnou daň.

„A proč ti ta hvězda tolik vadí?“ pobídla Henika dívku k dalšímu povídání.

Mariola spustila vyčítavým hlasem, který neměl daleko k slzám. „Protože mě podle ní vždycky najde. Už jsem zkusila utéct několikrát, ale pokaždé mě objevil.“

„Máš se u něho zle? Ublížíje ti?“

Dívka si povzdechla a trochu se začervenala. „On, on,“ hlas měla tak tichý, že jí bylo sotva rozumět. „On na mě pořád tak divně kouká. Dívá se, jak se koupu. Chválí mě, říká, že jsem den ode dne krásnější. Že se podobám své matce.“ Už jen když o svém pěstounovi promluvila, zamrazilo ji v zádech.

„Kam bys utekla?“

„Za kejklíři. Umím žonglovat, sama jsem se to naučila. A taky dokážu stojku, hvězdu i most...“

Léčitelka sledovala proměnu v dívčině hlase a mezitím prohlížela svou zásobu bylin, mastí a tinktur. „Zkusím, co s tím půjde udělat.“

Mariola zašátrala v kapse a položila na stůl několik mincí. „Bude to stačit?“

„Zatím to schovej. Zaplatíš, až pokud budeš spokojená s výsledkem.“

Další hodinu dívka bez hnutí seděla na tvrdé židli a Henika zkoušela všechno možné, ale hvězdu z jejího čela dostat

nedokázala. Znamení bylo tak pevně přirostlé k lebeční kosti, že kůže nešla vůbec oddálit. Nepomohly ani kouzlem posílené masti a tinktury, nepomohla ani obyčejná hlinka, kterou si ženy zatíraly nejrůznější vady na kráse.

„Je mi líto, nedokážu ti pomoci. Myslím, že to prostě má nějaký důvod, že ji tam máš.“

Dívka si stočila vlasy zpátky pod čepici a otočila se k odchodu.

„Můžu ti dát aspoň tohle,“ natáhla k ní léčitelka ruku se sáčkem bylin.

„Oddálí tvoje první krvácení. Myslím, že do té doby budeš chráněná.“

Dívka se smutně usmála a přijala nabídnutou pomoc.

„Hraběnka prosí co nejuctivěji o vaši návštěvu. Mám vyřídit, ať si pospíšíte.“ Sluha z Beraních rohů stál u dveří a přešlapoval z nohy na nohu.

Henika byla překvapená, že ji tak brzy opět potřebují, ale sedla na koně a jela. Hradby byly tentokrát plně obsazené lučištníky a vstříc jí přišla sama hraběnka v lehké přilbě a v krátké kroužkové košili navlečené přes obyčejné lněné šaty.

„Hradu hrozí útok, potřebuji, abys v případě napadení ošetřovala mé raněné,“ oznámila prostě. Henika okamžitě litovala, že tolik spěchala. „Kdo chce napadnout tvůj hrad?“ zeptala se, ale hraběnka se s ní tentokrát nebavila.

„Usaď se v jedné ze síní a vyčkej, až bude potřeba tvých služeb.“

Tos uhádla. Budu čekat, až mi někdo hodí do klína zapálenou kouli smůly a ani nebudu vědět proč, pomyslela si Henika, když naoko zamířila do hradu.

Obešla dřevěný ochoz dvakrát dokola. Zastavila se a rozhlížela po nádvoří a hradbách. Pátrala po hraběnce. Nebyla si tím jistá, ale zdálo se jí, že hraběnka opustila své místo mezi

obránci. Zahlédla ji právě ve chvíli, když zacházela do nenápadných dveří v hradní věži. Henika vyšla na hradby. „Nevíš, kde je pán?“ zeptala se muže v koženém kabátci, který vypadal na víc než na sedláka s lukem v ruce.

Muž se na ni podezřívavě podíval, a tak Henika hned dodala: „Dvakrát jsem ošetřovala jeho zranění. Musím se podívat, jak se hojí.“

Nejlepší lež je ta, která má v sobě zrnko pravdy, přesvědčila se Henika už poněkolikáté, když ji muž bez dalšího vyzvání zavedl do zadní části hradu.

Mladého hraběte hlídalo několik ozbrojených mužů, ale Heniku k němu pustili. Seděl na lůžku a pohled měl upřený do prázdna.

„Jak se ti daří?“ zeptala se Henika a bez vyzvání se posadila přímo k němu. Upřel na ni zoufalý pohled.

„Můžeš mluvit, byla jsem v lese.“

„Takže víš, že jsem se zamiloval do divoženky. Já vím, matka ti napovídala, jaký jsem budižkničemu, který umí jen prohánět děvečky. Ano, je to tak, ale řekla ti taky proč? Cokoliv jsem udělal, bylo špatně. Možná nevíš, že jsem mladší syn. Jen mladší syn. Můj bratr byl o pět let starší. On byl ten, kdo měl zdědit celé panství. Byl odvážný, chytrý, silný... ve třinácti letech spadl z koně a zlámal si vaz. Od té doby jsem to byl já, kdo měl být tím dokonalým. Jenže jsem nebyl. Neslyšel jsem nic jiného, než jak jsem neschopný.“ Mladý hrabě se na chvíli odmlčel.

„Tak jsem si našel svou zálibu. Děvčata. Škoda že jsi mě nepoznala dřív. Viděla bys, jaké potěšení dokážu ženě dát.“ V jeho hlase zazněla hrdost. „Bylo to taky špatně, ale už mi to bylo jedno. Matce se stejně nešlo zavděčit. A potom, potom jsem v lese objevil ji. Neutekla přede mnou, sledovala mě. Neublížila mi. Jakmile jsem ji vzal jednou do náruče, věděl jsem, že jiná už pro mě nikdy nebude existovat. Rozuměli jsme si beze slov. Vůbec jsem nechápal, proč se mi najednou začala vyhýbat. Dokonce proti mně štvála zvířata. Stejně jsem za ní chodil. Domů jsem sotva dolezl. Viděla jsi jen několik z mnoha

mých zranění, ale šel bych za ní zase. I teď, když už...“ Pohledem zabloudil ke svému rozkroku. „I teď mě to k ní táhne, i když už necítím to, co dřív.“

„Víš, proč tě odháněla?“

Mladý muž přikývl. „Protože porodila syna. Mého syna.“

„Proč hrozí vašemu hradu útok? Kdo na něj má zaútočit?“

„Nevím, matka mi nic neřekla. Poslední dobou byla často pryč. Včera mi oznámila, že se mám schovat a že mě bude hlídat stráž. Myslel jsem, že se v okolí potlouká banda lapků.“

Henika se naklonila těsně k hraběti a ztišila hlas. „Myslím, že hraběnka ukradla divožence vaše dítě.“

Mladík vytřeštil oči. „To ne, to by neudělala.“

Henika pokrčila rameny a pousmála se nad naivitou mladého hraběte. „Můžeš se o tom přesvědčit.“

Hrabě vyrazil proti dveřím, ale strážce zkřížily svá kopí před vchodem.

„A jak?“ kývl hlavou směrem ke strážím.

„Dostanu tě odsud.“ Henika upřela pohled k hořícímu krbu a vzápětí na oba strážce. Jejich zbroj se začala zahřívát.

Muži to okamžitě postřehli a na nic nečekali. Svlékání až do spodních kalhot je zaměstnalo natolik, že Henika i mladý hrabě mohli nepozorovaně opustit komnatu.

„Kam by tvá matka schovala něco hodně cenného?“

„Do věže, do tajné komnaty,“ vydechl mladík překvapeně, ale s naprostou jistotou. „Myslí si, že o ní nevím.“

Do komnaty se vcházelo dveřmi schovanými za obrazem manželského páru hraběnky a jejího zesnulého manžela. Dveře se otevřely a Henika i její průvodce na okamžik strnuli na prahu.

Na zemi seděl chlapec. Na ramena mu spadaly prstýnky tmavých vlasů a v opáleném obličejí svítily oči modré jak sojčí pírká.

Hraběnka odložila drátěnou košili a lezla po čtyřech kolem dítěte. Chlapec se po ní natahoval, oba se smáli. U okna stála mlčky chůva.

„Mami,“ vydechl mladý muž a sedl si ke dvojici na zem. „To je můj...“

„Ano, to je tvůj syn. Jediný, kterého kdy budeš mít!“

„Nemůžeš ho vzít jeho matce.“

Hraběnka vyskočila na nohy. „Myslíš, že v mechu a kapradí se mu bude dařit lépe než na hradě? Víš, o co nás připravila?“ Hraběnka v obličejí brunátněla. „Nevrátím jí ho. Je můj!“

„Nedokážeš ho ubránit. Přejde si pro něj a zničí celý hrad.“

Když žena vrtěla hlavou, horečnatě se jí leskly oči. „Nedostane ho. Hrad je zabezpečený. Brány zavřené, na opevnění stojí dvě desítky lučištníků, ve zbrojnici čeká na můj povel čtyřicet mužů v lehké zbroji. Jsem připravená!“

„Víš, co dokáže udělat matka pro své dítě, a ona není obyčejná matka. Je to divoženka!“

„Pořádně se na něj podívej. Je úplně stejný, jako byl tvůj bratr. Krásný, silný, odvážný.“ Každé slovo bylo šípem do srdce mladého hraběte, ale nedal to na sobě znát.

Oknem k nim dolehl rozruch na hradbách. Dítě zůstalo v komnatě s chůvou. Trojice opustila věž. Hraběnka jako by omládlá o mnoho let. Lehce seběhla po dřevěných schodech, překonala ochoz a stanula po boku velitele svého houfce.

„Zahlédli jsme podivnou osobu, paní hraběnko,“ podával hlášení. „Objeví se a hned zase zmizí. Jakmile byla na dostřel, začali lučištníci pálit, ale než pustili tětivu, jejich cíl už byl pryč.“

Henika se podívala na les obklopující hrad. „Vydej jí dítě po dobrém,“ zašeptala naléhavě.

„Nikdy,“ procedila hraběnka skrz zuby a svolávala muže ve zbroji, aby se shromáždili na nádvoří před bránou.

Henika se otočila k hraběti. „Umím víc než jen léčit rány na těle. Zním zaříkání, které posílí rodinné vazby.“ *Tedy doufám, že je znám.* Henika ho použila jednou, na prasnici, která odmítala kojit své mladé. Mohla jen doufat, že schopnost zaříkání jí zůstala. „Možná je způsob, jak může být chlapec s matkou i s hraběnkou. Zkusím to, ale musíš ho přivést.“

Hrabě chvíli nevěřicně zíral na ženu, která mu nabízela zá-
zrak. Zadrnění tětív ho probralo. Utíkal zpátky do věže.

Zatímco Henika sledovala přes opevnění, jak divoženka
lehce běží do prudkého svahu, několik šípů opustilo hradby.
Ani jeden netrefil.

Na Heniku i lučištníky padl nečekaný stín. Vzduch se
chvěl a uši všech se plnily sílícím bzucením.

Oblohu zakryl obrovský mrak letících těl. Roj. První jedin-
ci se oddělili a zaútočili. Půl stopy velcí sršni se snaželi na če-
kající vojáky. Některé bodli, jiným stříkli jed do obličeje, když
kolem nich letěli na dvůr.

Muži padali a sténali bolestí. Lehkooděnci na dvoře se
zdáli být chránění, ale přestože kolem sebe sekali meči, jejich
prošívance a kyrusy záhy zmizely pod přívalem obrovského
hmyzu.

Sršni lezli po ochranném obleku a hledali slabé místo.
Dřív nebo později ho našli u všech. Henika se obklopila iluzí
vodní hladiny, která se kolem ní vlnila a přelévávala. Sršni ji
minuli bez povšimnutí.

Za krátký čas se celá posádka válela na zemi. Někteří muži
sténali bolestí, jiní upadli do bezvědomí. Nezbyl ani jediný
bojeschopný muž.

Ozvalo se bušení na bránu a vzápětí se těžká dubová prk-
na rozletěla na třísky. Divoženka stála na dvoře. Roj sršňů se
zvedl a visel nad hradem jako obrovský hrozen.

„Už to zastav, matko!“ vykřikl hrabě.

Hraběnka ležela mezi svými muži. I ona byla pobodaná,
těžce dýchala a oteklý krk jí splýval s hrudníkem.

Hrabě přicházel. Chlapce držel za ruku. Dítě se vrhlo
k matce, vyskočilo jí do náruče a obtočilo ruce i nohy ko-
lem jejího těla. Hrabě, který vyvázl bez zranění, se opa-
trně blížil k objímající se dvojici. Divoženka zvedla ruku,
aby ho zastavila. Vyhověl jejímu gestu. Chlapec se odtrhl
od matky a přeběhl k hraběnce. Sklonil se ke své babičce
a pohladil ji po vlasech. Henika měla pocit, že by to mohlo
vyjít.

Chlapec se vrátil zpět k matce, která ho vzala do náruče a pevně k sobě přitiskla.

Henika šeptala naučená slova a přebíhala pohledem po všech zúčastněných. Její kouzlo začalo působit, ale jinak, než si myslela.

Dítě bylo přitahováno k hraběnce, ale její pravý syn — mladý hrabě — jako by byl na druhé straně pomyslné síly, a ta ho vrhala pryč. Vynesla ho vzhůru na ochoz a tlačila ho k okraji opevnění. Henika viděla, že se jí to vymklo z ruky.

„Nepleť se do jejich životů,“ zazněla jí v hlavě matčina slova.

Ano, sakra, ale co teď s tím?

Divoženka zasáhla dřív než Henika. Postavila chlapce na zem, nedbala, že se od ní vzdaluje směrem k hraběnce, a upřela svůj pohled na hraběte. Vykřikla několik slov, která podpořila načrtnutím symbolu ve vzduchu. Henika z ní nespustila oči. Kouzlo se přerušilo a odrazilo od moci vyslané divoženkou.

Na louce před městem se usadili potulní umělci. Věděli, že je tady radní dlouho nenechají. Mariolu to k nim přitahovalo jako vosu jablečný kvas. Od oběda se potulovala kolem jejich stanů.

Večer začalo první vystoupení. Žena v šatech barvy ledňáčka se rozcvičovala. S prvními údery svého společníka do širokého bubnu začala tančit.

K louce přicházela skupina strážných. V jejich čele pomalu kráčel muž se stříbrným znakem Slaného kolty kolem krku.

Dívce, která těkala očima od tanečnice ke svému pěstounovi, divoce bušilo srdce. Měla pocit, že tohle už jednou zažila.

Kolta zamířil ke své schovance. Pohled, který věnoval tanečnici, prozradil, že ji nevidí poprvé. „Hned se vrať domů, Mariolo!“ přikázal.

Dívka se rozhlížela, kde najde pomoc. Tanečnice přestala tančit a sledovala muže i dívku. Ze zadního stanu vyšla stará žena a šouravým krokem se přiblížila ke skupince. Jen ruce

bubeníka udržovaly stále stejný rytmus. Dunění bubnu zvyšovalo napětí.

Stará žena sice neuměla předvídat budoucnost tak, jak to slibovala dívkám ve svém stanu, ale přeci jen cítila víc než ostatní lidé. A dnes cítila ve vzduchu velkou změnu. Podívala se na svou dceru tanečnici. Dokázaly spolu mluvit beze slov. A stejně jim rozuměla celá jejich skupina, ve které žily jako ve velké rodině.

Bubeník, zpěvák, žongléři i loutkoherci, všichni je obklopili, aby jim dopřáli chvilku navíc. Stará věštkyně odhrnula Mariole snědou vrásčitou rukou vlasy z obličeje. Ona i tanečnice naráz hlasitě vydechly a chytly dívku každá za jednu ruku.

Dívka ničemu nerozuměla, ale vnímala ženinu vůni a ta jí připadala tak známá, jako by ji cítila každý den od svého narození.

„Myslím, že jsi moje dcera,“ zašeptala žena v ledňáčkových šatech a nespouštěla z dívky oči. „Máš na čele znamení. Ukradl mi tě, když jsi byla maličká. A já se tě od té doby snažím získat zpátky. Nesměli jsme do žádného města v téhle marce, odevšad nás vyháněli.“

Obrovské oranžové slunce se pomalu schovávalo za zalesněný kopec s hrádkem na vršku.

Vrchní Slaných koltů Miron si spolu s několika strážnými prorazil cestu mezi stojícími členy družiny. Těkal očima od dívky k ženě a v jeho pohledu se zračila touha.

Žena na něj nenávistně hleděla a svírala dívčinu dlaň tak pevně, až jí skoro drtila kosti.

Věštkyně se podívala směrem k hrádku. Cítila sílu, která se tam uvolnila, ale nenašla svůj cíl. Otevřela neznámé síle své staré ruce i srdce s důvěrou, jakou má jen člověk, který už nemůže nic ztratit.

V jediném okamžiku se na všechny snesla mlha. Hustá jako mléko rozlité po stole zaplavila celou louku. Mlha vstoupila i do myslí těch, kteří chtěli překazit naplnění kouzla. Trojice žen cítila, že už je nic nerozdělí. Mironův pohled se